

ἜΤΟΣ Γ'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΡΥΡΙΚΗ

ἌΡΙΘ. 142

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΡΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 10

Τιμὴ ἐτησίας συνδρομῆς προπληρωτίας διὰ μὲν τὸ Ἑσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.
Τὸ Γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς οἰκίας Σταδίου ἀριθ. 14 ἀπέναντι τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 1 Νοεμβρίου 1881.

Τὸ κυριώτατον ὄργανον τῆς ἀντιπολιτευσεως ἐξακολουθεῖ τὸν καθημερινὸν ἀγῶνά του κατὰ τρόπον, ὃν οἰκτεῖρουσι πάντες οἱ ἐχέφρονες. Καθ' ἐκάστην πρωΐαν φιλοδορεῖ εἰς τὸ κοινὸν ἐν κύριον ἀθρόον μεστὸν ὕδρευς καὶ ἀπειλῆς. Τὸ ὑπὸ τοῦ συντάγματος καθιερωθὲν ἀνεύθυνον πρόσωπον τοῦ Ἀνωτάτου Ἀρχόντου, δὲν εἶναι διὰ τὴν ὁμάδα ταύτην τῶν συγγρηφῶν μᾶλλον σεβαστὸν ἢ ὁ τελευταῖος τῶν ἀπλήλων. Ἀπ' ἐναντίας τὸ πρόσωπον τοῦτο μετὰ πρωταύστου πικρίας ἐνοχοποιεῖται, προσβάλλεται καὶ ἀναγνώδον προμηνύεται ἢ διὰ τῆς βίβης μεταβολῆ τοῦ συντάγματος. Ἐὰν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶχον ὅπως οὖν ἀνωτέρην ἀναίσθησιν τῆς ἰδίας αὐτῶν ἀξιοπρεπειῆς, ἐλλείψει συνκινήσεως ἄλλου καθήκοντος, ἤθελον τοῦλάχιστον αἰσθανθῆναι τὸ γελοῖον τῆς θέσεως, ἣν ἀπὸ κειροῦ ἔλαβον, συνάμα δὲ ἴκλον φριξοῦντες, ὅτι περιστῶντες συνεχῶς τὸν ἀνεύθυνον ὡς ὑπεύθυνον καὶ ὑπεύθυνον ἐθνικῶν ἐγκλημάτων, ἀκαρπιρίζουσι τὸν κατ' αὐτοῦ φανατισμὸν τῶν ἡλιθίων καὶ τῶν κακούργων, διότι τοιοῦτοι ὑπάρχουσιν ἐν πάσῃ κοινωνίᾳ. Πάντες γνωρίζουσι τὰ θέματα, τὰ ὅποια ἀνέλαβον ἢ ὑποστηρίξουσιν οἱ ἔχοντες μίαν καὶ μόνην ἀρχήν, οὐχὶ τὴν τοῦ πικριωτισμοῦ, ἀλλὰ τὴν τῆς ἀγρίας φιλαρχίης. Ἐνοοῦσι νὰ καταλάβωσι τὴν ἀρχὴν διὰ πάσης συκοφαντίας καὶ ἐν ἀνάγκῃ διὰ πάσης καταστροφῆς, καὶ ἀφοῦ τὴν καταλάβωσιν ἐνοοῦσι νὰ τὴν καρπωθῶσι, διανεμόντες τὰ λάφυρα αὐτῆς μετὰ τῶν φίλων καὶ οικείων, δηλαδὴ με-

ταξὺ τῶν τσιρακίων, διότι ἡ μερὶς ἡ ἐξοντώσασα φιλαρχίης χάριν καὶ διὰ ξενικῶν μέσων τὸν Καποδίστριαν καὶ τὸν Ὀθωνα, ἐνοεῖ ν' ἀποκλείσῃ εἰ δυνατόν πάσης πολιτικῆς ὑπάρξεως τοὺς μὴ ἀνήκοντας εἰς τὸ κόμμα. Καταγγέλλουσιν οὗτοι τὰ συνταγματικὰ δῆθεν ζητήματα ὡς αἴτια τῆς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ζήτημα ἀποτυχίας τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλὰ δικτὶ δὲν λέγουσι τὰ πράγματα σωστά; Τίς ἀγνοεῖ, ὅτι ἡ αἰτία τῆς ἀποτυχίας ταύτης εἶναι αὐτοὶ οὗτοι, ὅτι τὰ συνταγματικὰ δῆθεν ζητήματα ἐγέννησαν πάντοτε αὐτοὶ, καὶ ὅτι ὑπῆρξαν ἀπὸ τῶν πρώτων χρόνων τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς Ἑλλάδος μέχρι σήμερον τὰ κυριώτατα ὄργανα τῶν ξένων πρὸς συντριβὴν τοῦ ἐξωτερικοῦ αὐτῆς προορισμοῦ; Ἀλλ' ἤδη παρήλθεν ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν ὁ λυγρὸς διεβουκολεῖτο διὰ κενῶν λέξεων. Πρὸ καιροῦ ἐγνωσθησκὶν ὁ ἀποκλεισμοῦ σας καὶ ὁ ἐγωισμοῦ σας, καὶ εἰς τὰ μαθήματα, τὰ ὅποια σας ἐδόθησκον μέχρι τοῦδε θὰ προστεθῶσι καὶ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια θὰ σας δώσῃ καὶ πάλιν ἡ ἐθνικὴ ἀντιπροσωπεῖς, ἥτις θ' ἀπομακρυνθῇ πάντοτε πλειότερον ἀπ' ὑμῶν, διότι ἐνόησεν ἤδη, ὅτι ἀποτελεῖτε στοιχεῖον ξέρον ἐν τῷ ἔθνει.

Συγκινητικὴ ὄσον καὶ ὠρκίη ἦτο ἡ εἰς τὸν προχθεσινὸν Αἰῶνα καταχωρισθεῖσα ἐπιστολὴ τοῦ ἀτυχοῦς Θ. Βελέντζα. Ἐν αὐτῇ διαφάνεται τὸ βαθὺ ἄλγος ἀνθρώπου ἀναγνώριζοντος μὲν τὸ σφάλμα του καὶ ὑποκἀσσομένου εἰς τὰς συνεισέσεις τῆς πράξεώς του, ἀγανακτοῦντος ὅμως νὰ βλέπῃ τοὺς ἐξωθηθέντας αὐτὸν, τοὺς ἐξαναγκάσαντας αὐτὸν εἰς

τὸ ἔγκλημα, τοὺς πρωταίτιους σχεδὸν αὐτοῦ, μὴ ἀρκοί-
μένων εἰς τὴν ἀντίστοιχον ἀτιμωρησίαν αὐτῶν, νὰ ἐπωφελεῖ-
ται τῆς θέσεώς του, ὅπως ἀποπλύνωσι πᾶντα ῥύπον καὶ
πᾶν μίσμα προγενέστερον, καὶ μὲ τὰ ἀπονήματα ταῦτα
νὰ καταπνίξωσι τὸν ἀτυχῆ, ὅστις στενάζει κείμενος ὑπὸ
τὸν σιδήριον ὄγκον τοῦ νόμου. Ἄνθρωποι ἀξιούντες μετὰ
στόμφου νὰ κατέχωσι τὰς πρώτας βηθμίδας ἐν τῇ πολι-
τείᾳ καὶ νὰ διχειρίζωνται τὰ δημόσια, πένητες χθές καὶ
σήμερον ὑπέρπλουτοι, προχθές ταπεινοὶ σταφιδοκτῆμονες,
μεθαύριον ἔξοχοι οἰκονομολόγοι καὶ βιομήχανοι, δὲν ἀρ-
κοῦνται εἰς τὴν ἀνετον βορᾶν καὶ πέψιν τῶν ἀνωμόμων
κερδῶν των, ἀλλὰ προβάλλουν καὶ τὴν κεφαλὴν καὶ ἐγει-
ρόμενοι ἐπὶ τοῦ πτώματος ἐκείνων, οὓς αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐ-
σπρωξάν νὰ πέσωσι, καὶ μεταβάλλοντες τὸ ἔγκλημα εἰς
στυλοβάτην ἀνέρχονται ἐκεῖ ἐπάνω καὶ διδάσκουσι τὴν
ἠθικὴν, Κάτωτες ἀδιάφοροι εἰς τὸ φανερόν, λησταιχοὶ
καὶ ἱεροκάπηλοι εἰς τὸ κρυπτόν. Αὐτὸ καλεῖται ἀνυδρία,
κύριοί μου, καὶ καλεῖται κατὰ τι ἄλλο μάλιστα, καλεῖται
ἀφροσύνη. Εἴθε ἀναμάρτητοι σεῖ; οἱ ζητοῦντες τὸν πρῶ-
τον, τὸν ὀγκωδέστερον λίθον, ὅπως τὸν ρίψετε κατὰ τῆς
κεφαλῆς τοῦ ταλαιπώρου ἐνόχου; Εἴθε τῶ ὄντι ἀναμάρ-
τητοι καὶ ἀμόλυντοι; Ἐνώπιον τῶν συντρόφων, ἐνώπιον
ἐνὸς βουλευμάτος ἴσως, ἂν καὶ τὸ ἀμφιβέλλομεν ἄλλ' ἐνώ-
πιον τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀδεκάστου συνειδήσεως τῶν τιμίων
ἀνθρώπων εἴθετε πολὺ λερωμένοι, μὰ πολὺ καὶ σὰς συμ-
βουλευόμεν νὰ μὴ σηκώνετε πολὺ τὸ κεφάλι, διότι εἴμπο-
ρεῖ νὰ σὰς ἴδῃ τὸ σάρωθρον καὶ νὰ σὰς συνεπάρῃ.

ΑΣΜΟΔΑΪΚΑ

Ἐκ τοῦ Ἐθνικοῦ Πνεύματος καλλιλογικᾶ ἀνθη.

Ἄποτινάζετε, τέκνα τοῦ φθόνου, τὸν ἐκτυφλοῦντα ἡ-
μᾶς κοινορτόν καὶ ἴδατε ποῦ ἵσταται ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ
τόπου. Ἀνυγνώψατε τὴν ἀποθέωσίν του ἐν τῇ συνειδή-
σει τοῦ ἔθνους, ἀνυγνώψατε τὴν ἀποθέωσίν του ἐν ταῖς
ψυχαῖς τῶν ἀπελευθερωθέντων λαῶν, ἀνυγνώψατε τὴν ἀ-
ποθέωσίν του ἐν τῇ εὐγνώμονι δάκρυ τῶν λυτρωθεισῶν τῆς
ἀτιμίας κερθέντων. Ἐρωτήσατε τὸν λαὸν τῆς ἐλευθερίας
Ἑλλάδος τὸν ἐπὶ τόσον χρόνον ἐν ταῖς τάξεσι τοῦ στρατοῦ
ταλαιπωρηθέντα ποῦ παρακάθηται ἐκεῖνος ὁ ἀτιμίας καθ'
ὑμᾶς τὸ πρόσωπον τῆς Ἑλλάδος, καὶ λαβόντες τὴν ἀπάν-
τησίν του, ὅπου χωρὶς καπνὸς ἀποθρόσκει, ἐρωτήσατε τὴν
τύφουσαν ὑμᾶς συνειδήσιν. κλπ. β.

Ἡ περίοδος αὕτη εἴμπορεῖ νὰ μετατραπῇ καὶ ὡς ἐξῆς
χωρὶς νὰ μεταβάλῃ νόημα:

Ἄποτινάζετε τὴν ἀποθέωσιν τοῦ ταλαιπωρηθέντος ἐν
τῇ συνειδήσει τοῦ ἔθνους κοινορτοῦ. Ἀνυγνώψατε ἐν τῇ
εὐγνώμονι δάκρυ τοῦ ἀποθρόσκοντος καπνοῦ τὴν ἀποθέω-
σιν τῆς ἀτιμίας τῶν ταλαιπωρηθέντων ἐν ταῖς τάξεσι τοῦ
στρατοῦ κερθέντων. Ἐρωτήσατε ποῦ παρακάθηται ἡ ἀπο-
θέωσις τοῦ πρωθυπουργοῦ. Ἀτιμιάσατε τὴν τύφουσαν ὑμᾶς

ἀπάντησιν τῶν παρακαθημένων λαῶν καὶ ἔπειτα ἐρωτή-
σατε ποῦ κᾶθηται ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, διὰ νὰ σὰς
δώσῃ δύο κλητῆρας νὰ σὰς συνοδεύσωσιν εἰς τὸ Φρενοκο-
μεῖον. »

Ἐκ τοῦ Τηλεγράφου.

Ἄ Ὁ ἰταλικὸς καὶ ὁ αὐστριακὸς τύπος πληροῦται ὄντων
καὶ διθυράμβων! . . . »

Τὸ ζήτημα τῆς οἰνοποιίας, ἀκμάζον κατὰ τὰς ἡμέρας
ταύτας, ἐσκότισε τόσον τοῦς συντάκτας τοῦ Τηλεγράφου,
ὥστε κατέστησεν αὐτοὺς οἰνολήπτους. Διὰ νὰ μὴ δυσαρ-
στηθῇ ὁμοῦ ὁ οἰνοποιὸς κ. Ἀμπαζόπουλος, παρακαλεῖται
ὁ οἰνογράφος τοῦ Τηλεγράφου κ. Ρουσόπουλος νὰ εἴπῃ μί-
ποῖον εἶδος ὄντων πληροὶ τὰ φύλλα του ὁ αὐστριακὸς καὶ
ὁ ἰταλικὸς τύπος.

Ἄλλο ἐκ τοῦ Τηλεγράφου.

Ὅτι δύο ἡγεμόνες ἠθέλησαν νὰ ἱππεύσωσι δύο ἵππους
ἀντίστενον, μὴ ὄντες εἰθισμένοι εἰς τὴν ἰταλικὴν στολήν.
Πιστεύετε σεῖς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ὅτι ἠθέλησαν νὰ ἱ-
ππεύσωσι ἀντίστενον; Ἐγὼ, τί νὰ σὰς εἴπω; ἀντιστεθῶ καὶ
τὸ πιστεύσω!

Ἐπαίτης κελσοενδοδυμένος ζητεῖ ἐλεημοσύνην παρὰ τι-
νος διαβάτου, ὅστις τῶ δίδει μίαν δεκάραν.

— Τί νὰ τὴν κάμω; λέγει, ἐπιστρέφω αὐτὴν περὶ
νητικῶς.

— Κράτησέ την, φίλε μου, τῶ λέγει μετ' εὐγενείας ὁ
δικάτης καὶ δός την εἰς τὸν πρῶτον ἐπαίτην, ὅστις θέ-
σοῦ ζητήτῃ ἐλεημοσύνην.

Ἄφικετο ὁ κ. Ἰωάννης Ζαμπατάκης διὰ τὰς μικρὰς τῶ
ὑποθέσεις καὶ κατώκησεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον « Τὰ Τρε-
κορφα ».

Ἐσῦρετε διατὶ ἔπειτα ἀπὸ τὴν βροχὴν μᾶς ἐπίασα μὲ
λίγα κρύο;

Διότι κατὰ τὴν Ἐφημερίδα ἀφίκετο ὁ δήμαρχος Ἀσπ
καδίων κ. Νικόλαος Δελθοβριᾶς.

HIGREO

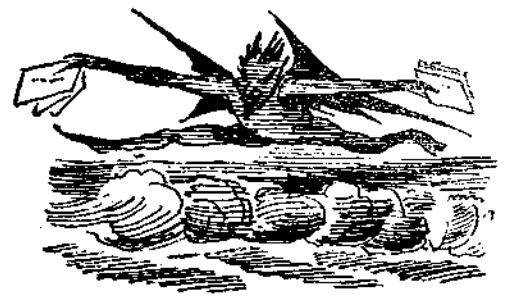
Ἐάν ὁ Μωϋσῆς εἶχε μεταξύ τῶν ἐβραίων του ἓνα κ. Δαμασκηνόν, βεβαίως ἦρκει αὐτός και μόνος νά φέρῃ τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ ἐπῆλθε μετὰ τὰς ἐπτὰ πληγὰς, τὰς ὁποίας ὁ θεηγόρος ἔδωκεν εἰς τὴν Αἴγυπτον τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης. Ὁ κ. Δαμασκηνός ἔκαμε λουτρά θαλάσσια παράλογα, ὡς ἀρκούντως ἀνεπτύχμεν ἐν δέοντι, πλὴν μάτην δυστυχῶς, διότι ὁ ἀνταπολίτης οὔτε ὑπὸ τῆς θεωρίας οὔτε ὑπὸ τῆς πείρας διδάσκεται. Μόλις ἔπαυσαν τὰ σὺν generis λουτρά ἐκεῖνα, παρευθὺς ὁ πολυμήχανος μηχανηκτικὸς ἐσπούδαξε νά πλύνῃ διὰ τοῦ Ποσειδῶνός του τὰ βυρέλια, διαδίδων ἀφθόνως τὴν δυσωδίαν και ἐπομένως τὴν ἀρρώστιαν. Τὸ ὕδωρ ἐκεῖνο ἐνιαχοῦ ἐσήπεται ἀπόζογ. Μικρὸν κακόν. Ἡ κυβέρνησις και ὁ κ. Δαμασκηνός ἐφρόντισαν εὐθὺς περὶ διορθώσεως τοῦ κακοῦ, πλὴν αἱ διαταγαὶ των δὲν ἐξετελέσθησαν. Ἄλλ' ἰδοὺ τέλος ἐτελείωσε και τὸ πλύσιμον τῶν βυρέλιων, ὁ δὲ κ. Δαμασκηνός βεβαιοῖ, ὅτι μᾶς ἀπήλλαξε και ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀποφορᾶν. Πλὴν δυστυχῶς τὰ μὲχρι τοῦδε εἶναι ἀρχαὶ ὠδίνων ἀπέναντι τῶν ἐν τῷ μέλλοντι ἀπειλουμένων. Ὁ κ. Δαμασκηνός ἀναγγέλλει ἤδη, ὅτι θὰ φέρῃ τὸν Ποσειδῶνα του μετὰ τὴν δυσωδίαν του και τοὺς ἀλατούχους βορβόρους του πλησιέστερα εἰς τὴν πόλιν, ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Παρθενῶνος! Καὶ καλὰ και σώνει αὐτός ὁ ἄνθρωπος θέλει νά μᾶς πλύνῃ μέχρῃς ἐξοντώσεως!

Ἐκ τῆς ΩΡΑΣ. . . «Δὲν δυνάμεθα νά μὴ ἀνκλογισθῶμεν, ὅτι ἡ Εὐρώπη. . . κατὰ βῆθος μᾶς περιφρονεῖ βλέπουσα, ὅτι δὲν ἀπεκτῆσαμεν ἀκόμη τὰ κυριώτερα συστατικὰ ἔθνη ἀνεξαρτήτου, ἀξιοπρέπειαν εὐστάθειαν και φιλοτιμίαν» (*Ἄκουσον, ἄκουσον!!!!).

Ζητεῖται τὸ τελευταῖον φύλλον τῆς Ἐθνικῆς Γνώμης ἵνα, κατὰ τὴν Ἐφημερίδα, ἐν γνώσει λαλήσωμεν περὶ τοῦ κ. Σωτηροπούλου, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἐκτιθέμενα ὑπὸ τῶν πιστευόντων ἐπὶ τὸν χαρκατῆρά του. Εἰς τὸν κομιστὴν τοῦ ἐν λόγῳ φύλλου χαρίζομεν τὴν φυλλάδα του κ. Σωτηροπούλου, ἐν ᾗ ποιητικώτατα ἐξέθεσεν ἄλλοτε τὰ τῆς αἰχμηλώσεως του ὑπὸ τῶν ληστῶν και τὴν ἀπογύμνωσίν του.

Κύριε συντάκτα τοῦ ΑΣΜΟΔΑΙΟΥ.

Δὲν ἐννοῶ πῶς ἡ φίλη μᾶς Ἐφημερίς τὴν μίαν ἡμέραν ἔγραψεν, ὅτι δεινὴ ἀποφορὰ ἐκπέμπεται ἐκ τῆς σαλαμοῦρας τοῦ κ. Α. Δαμασκηνοῦ, τὴν ἄλλην δέ, ὅτι ἡ βρώμα δὲν εἶνε ἐκ τῶν λουτρῶν κυρίως, ἀλλ' ἐκ τῶν λειψάνων ὀλίγης ὑγρῶσεως εἰς κοιλώματα γῆς μετὰ τὸ πλύσιμον τῶν βυρέλιων! Μεγάλη ἡ εὐπιστία της! Ἐγὼ οὖν βεβαιῶν, κ. Ἀσμοδαῖε, ὅτι εἰς τὰ ὀνομασθέντα λουτρά τοῦ κ. Δαμασκηνοῦ ἀπέμεινε νερὸν θαλάσσης ἡμίσειος περίπου μέτρου σηπόμενον ἐκεῖ εἰς τὰς λεκάνας, τὸ ὅποῖον ὁ κ. Δαμασκηνός μὴ ἔχων ποῦ νά τὸ χύσῃ, περιμένει νά ἐξατμισθῇ θεῖα συνάρσει! Ἐώρα δὲ μετὰ τὰς βροχὰς ἡ θεῖα σύνκρισις γίνεται μίξις γλυκῶν και θαλασσίων ὑδάτων ἤδη σσηπῶτων και κατοικουμένων ὑπὸ βυτράχων, σουπιῶν, στρειδιῶν, φειδιῶν, σκαλήκων, ἄστρον, πετκλίδων, γλίτσας, ἀηθίς, πρασινίλας, βρώμας και συγχασιὰς. Καὶ ἡ θαλασσοκατάρρα αὐτὴ τοῦ ποντομέδοντος τῆς ξηρᾶς, κατὰ τὸν κ. Καμπούρογλον, δὲν θὰ λείψῃ ἀπὸ ἐκεῖ, ἐνόσω ὁ κ. Δαμασκηνός οὐ μόνον δὲν καταδικάζεται ὑπὸ τε τῶν νόμων και ἱκτρικοῦ συμβουλίου, ἀλλὰ ἠραυόμενος ἀποτολμαῖ, κατὰ τὴν ἰδίαν Ἐφημερίδα, νά μᾶς φέρῃ και πᾶρα μέσα τὴν βρώμην εἰς τοὺς παρισισίους κήπους. Ἦδη μᾶς ἀπηγόρευεν ὁ αὐτοκράτωρ τῶν ψωροθαλασσῶν τὸν πρὸς τὸ πικλιῖον Φάληρον περίπκτον, ὅπου, ὅταν ὁ ἀνεμος φυσᾷ πρὸς τὸν δρόμον, εἰμπορεῖ νά λιποθυμήσῃ ἐκ τῆς δυσωδίας ὁ διαβάτης. Ἐώρα σκοπεύει νά μᾶς ἐμποδίσῃ και τὸν πρὸς τὸν Ἰλισσὸν περίπκτον, και ἀφοῦ μᾶς κλείσῃ εἰς τὰ σπήτια μᾶς, σκοπεύει, κατὰ τὴν ἰδίαν Ἐφημερίδα, νά μᾶς διοχετεύσῃ και εἰς τὴν αὐλήν μᾶς ἀκόμη ἀπὸ ὀλίγην σαλαμοῦραν! Τί ἐπιδρομὴ εἶνε αὐτή, κ. Ἀσμοδαῖε; Δὲν σηκόνεται νά τὸν πνίξῃ ἡ θάλασσα, ὅπου τὴν εὖρε μπόλικη και ἐννοεῖ νά τὴν ρεζιλεύσῃ εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν θαλάσσιον τῶν κρατῶν; Πῶς θὰ σωθῶμεν;

Γ. ΒΟΥΡΑΟΥΛΑΣ

Ὁ γνωστὸς ἐμπορορράπτης κ. Θ. ΧΑΛΚΩΜΑΤΑΣ εἰδοποιεῖ τοὺς πελάτας του ὡς και τὸ κοινόν, ὅτι ἐκόμισεν ἐσχάτως ἐξ Εὐρώπης διάφορα ἐκλεκτὰ ὑφάσματα. Οἱ βουλόμενοι ἀποταθῆτωσαν εἰς τὸ κατάστημα αὐτοῦ, κείμενον ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Ἐρμοῦ και Αἰδίου (ἐντὸς τοῦ πιλοποιείου Λευκαδίτου) και θέλουσι μείνει κατὰ πάντα εὐχαριστημένοι.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου Ἀδελφῶν Παρῆ.